

рила бугараши...”²³

Тодор Александров, също като Яворов, сериозно се тревожи от коварната политика на съюзниците, но го безпокои и позицията на българското правителство. “Ще сторим сичко възможно — пише той на поета на 27 януари 1913г., -за да не позволим на бълг. правителство да подарява български земи на сърби и гърци, за да фаща някакъв съюз най-малко потребен нам, поне занаяпред...”²⁴

Положението на България действително буди тревога. Носят се слухове, че и Румъния иска да се възползува от неблагоприятното положение, в което е поставена българската държава.

Турция продължава своята коварна акция да zlepоставя България пред чуждия свят. В бр.69 от 11 февруари 1913г. в швейцарския вестник “Der Bund” е поместена уводна статия под заглавие “Eine furchtbare Anklage” /Ужасно обвинение/, в която се говори за безчинства от страна на християните гърци и българи над беззащитното турско население. В друга статия “Chronik eine Massacres” /Хроника на едно клане/ се описва как Яворов и Чернопеев са превзели Кавала и са арестували и хвърлили в затвора всички турци, които са били наклеветени от съгражданите им гърци, че са “опасни” за държавата.

За състоянието, в което се намира Яворов е показателно писмото му до Ал.Паскалев от 26 февруари 1913г., в което се казва: “Тука е ужасно тягостно, цялото това положение — на преговори за мир, които не отиват нито стъпка напред, и на война...без сражения.”²⁵

На 17/30 май 1913г. е сключен Лондонския мирен договор, който слага край на войната между Турция и съюзените Балкански държави — България, Сърбия, Черна гора и Гърция.

Както винаги българските войски с неудържимия си устрем и храброст печелят по бойните полета, даже непревземаемата Одринска крепост е превзета на 13 март 1913г. от генерал Георги Вазов, но на зелената маса на преговорите и този път България губи, губи поради липсата на дълготрайна национална политика и на добри държавници-политици.

Във връзка с решението на Великите сили една част от Македо-

23. ЦДИА, ф. 10, оп. 3, а.е. 283.

24. ЦДИА, ф. 10, оп. 3, а.е. 255.

25. Яворов, П.К. Събр. съч. Т.І, с. 237.